

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים ג.

א ה מ"י פ"א מהלכות
ממוסיי כפרה הלכה ח
מ"ג ע"פ ר"ח:
ב ו מ"י פ"י מהלכות
מעשה הקרבנות הל' ו:
ג ז מ"י פ"י מהלכות
פטולי העוקדשין הלכה
ד:
ד ח מ"י פ"ג מהלכות
מפלה הלכה ו' ופ"ג
מהל' מצוה הל' טו
א"ח ס"י מ"ט:
ה ה מ"י פ"ד הלכה ד
טו"ט א"ח ס"י מרכז
ס"ק פ:

אם שיהו לו לצומא. חזרו צ"ה מזה הטעם מתשובתם של צ"ש וטעמייהו דכתיבה פ"ק דכריתות (דף ט). או לכת לרבות אור לשמונים ואחד: **תלמוד** לומר ביום. תימה אמאי אינטרין עד יום תפוק ליה דליתו נאכל אור לשלישי מדאינטרין ציוס^א דלי ס"ד דנאכל פשיטא דלינה נפרסת צאותו לילה דתיקף לאכילה שריפה^ב ויש לומר דלי לאו עד יום ה"א נאכל^ג אינטרין ציוס למעוטי שלא ישרף צלילה של אחרי כן: **שחרית** בוב קראו מרוב וב' מרכז ומושב אין דינו שיה דמוג צמרכה אין טעון כנוס בגדים כדמוכה צמורת כהניס וצריש מסכת כלים (פ"ה) והשמה קשה לר"י היכי קאמר דנאשה קרוי מושב אס ר"ל אפי' חוקף שיש לו דין מרכז אף צאשה שניה הכתוב לקרותו מושב לדבר דרך כבוד דהא לקמן משני משוס ציעותא דגמלא אורחא הוא אלמא לשנות הדבר ממה שהוא אין לכתוב דרך כבוד ו' ונראה לר"י דה"ל וצאשה קראו מושב מרובא דקשה דמושב דהכי איתא צמורת כהניס אשר היא יושבת עליו זה מושב כליו מרכז ליתמו הכתוב לקסר צלשון נקיה שלא חזרו צמדיא כמו צנז:

המפלת אור לשמונים ואחד בכריתות צפרק קמא. דקיימא לן^א ואת תורת היולדת^ב מנלמד שמציאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול שתצא על הלידה שלפני מלאות ועל הלידה שלאחר מלאות קרבן אחד ולא יותר תלמוד לומר זאת שאם ילדה לאחר מלאות כגון שצבזה לקוף שצועיים של נקבה ונתעברה והפילה אס תוך מלאות הפילה נפטרת צפרק אחד ואס לאחר מלאות הפילה כבד נתייבזה צקרבן הראשון קודם לידה שניה ולצפוף מלאות של לידה שניה תצא שתי קרבנות. ואס הפילה ליל של כניסת שמונים ואחד שכבר עברה מלאות שלה אצל עריצי איהה ראיה להצאת קרבן שאין קרבן נשחט צלילה: ציוס הלל מחייבי. שתי קרבנות דלאחר מלאות קרינא ציה וצית שמוני פוטרין אותה צפרקן אחד כדמפרש טעמייהו: מאי שנה אור שמונים ואחד מיום שמונים וא'.

(א) כריתות ז: מדיו פ"ד מ"י (ג) [הלכה] א זמיתו (ז) [ע"ש כמה שנים] (ד) [צורפין] (ח) [יומא פ:] נדה ט: (ו) [יומא זמנה] הגי בעילה מתפלל שפט ומתודה (ז) [ולקמן ז: ע"ש] (ח) [שבת קנ"ג. צ"ה טו. יומא נה. מדרס מט. נב: צ"מ מ: ק"ח. צ"ב פ:] נמנות מן: צמורות לב: חולין טו. (ט) [פי מנו הוא כמו שקרין לפומא קמי נסור והעיקר זה מן ולא ינה צענז משו (א"י) (יח) ערוך] (י) [נכנסת יא: יומא ע"ה. יצמות יא: ק"ה. כמנות יג: סה: גישין פי: פ: צ"מ לא. פסח"ה. מתורה ל:] (ס) [ז"ל מ"ש ואומן] (ט) [כריתות ט:] (מ) [ויקרא י"ד] (ז) [ויקרא ז:] (ס) [משנה ג]

מוסף רש"י

המפלת אור לשמונים ואחד. שילדה נקבה. לאור פ"א שיהיה ראיה למחלל הבצוי כפרתה. הפילה פוטרין מקרבן. מלידה צ"ו אש"י דלאחר מלאות הוא האילו וללה הוא ולקן יצאה שנה ראיה לקרבן לילה מחוסר זמן קרבן הוא, דכמי ציוס זמון, הלכך נענין קרבן כחון מלאות דמי קרבן מאי שנה אור פ"א מיום פ"א. דודאי חייבת מיכה לו חסם לטומאה. שהרי חסם מודים משקיעת חסמה על סו פ"ו ימי טוהיה שלה, ואס דאשה צלל פ"א מטה (ס"ח). מה להלן לילה אחר היום. דכמי צמורה (ויקרא ז) לא יצית ממנו עד בקר, הא כל הילה נאכל, אף כאן צולמים מהא לילה חסון יום המנחה (ובח"ט) ת"ל בו וממחרת והנותר עד יום, גבי המזון, ציוס זמנים יאכל, וממחרת והנותר עד יום, צמור שהוא יום חלולו (ס"ח). יבול ישרף מיד. לאור שלשי, האילו ועבר זמן חלולו (ס"ח). מה להלן, נחללני ליום חסון, תיבך לאכילה שריפה. דכמי גבי מילואים וגו' יומר מבשר מילואים וס' (ס"ח). אור של יום הכפורים. לל יום הכפורים (דמ"א ט"ז) לל נעטמו (דמ"א ט"ז).

מוסף תוספות

א. לומר דאינו שרף לאור שלישי. מוס' ר"ס. דכי הכי דהתם לילה אחריון ותיבך לאכילה שריפה, הכי נמי בשלמים. חי ר"ן. שאין מקבאין קדשים לבית הספול. מדר"ס חלואה. ועין מוס' הל"ש. ג. עד בקר של יום ג'. ה"ל. א. לא שרפו ביום. חי ר"ן. ה. מה שאין קדמוש שמענו שיה למשאו וטעון כיבוס בגדים. ש. ו. וכ"ש הכא דאיכא דינה בהדיחה. ש. ז. שהרי בזה קראו מרכז פי' כתב מרכז בהדיא בקרא. מוס' הל"ש.

רבינו חננאל

שנשחטין ובליה ומה, וכן שחשך נאסר באכילתן הייתי אומר. רבינו חננאל (המשך) שנשחטין ובליה ומה, וכן שחשך נאסר באכילתן הייתי אומר. רבינו חננאל (המשך) שנשחטין ובליה ומה, וכן שחשך נאסר באכילתן הייתי אומר. רבינו חננאל (המשך) שנשחטין ובליה ומה, וכן שחשך נאסר באכילתן הייתי אומר.

לשלישי אלמא אור אורתא הוא שמע מינה תא שמע^א דאור של יום הכפורים מתפלל שבע ומתודה שחרית מתפלל שבע ומתודה פ"א שיהיה ראיה למחלל הבצוי כפרתה. הפילה פוטרין מקרבן. מלידה צ"ו אש"י דלאחר מלאות הוא האילו וללה הוא ולקן יצאה שנה ראיה לקרבן לילה מחוסר זמן קרבן הוא, דכמי ציוס זמון, הלכך נענין קרבן כחון מלאות דמי קרבן מאי שנה אור פ"א מיום פ"א. דודאי חייבת מיכה לו חסם לטומאה. שהרי חסם מודים משקיעת חסמה על סו פ"ו ימי טוהיה שלה, ואס דאשה צלל פ"א מטה (ס"ח). מה להלן לילה אחר היום. דכמי צמורה (ויקרא ז) לא יצית ממנו עד בקר, הא כל הילה נאכל, אף כאן צולמים מהא לילה חסון יום המנחה (ובח"ט) ת"ל בו וממחרת והנותר עד יום, גבי המזון, ציוס זמנים יאכל, וממחרת והנותר עד יום, צמור שהוא יום חלולו (ס"ח). יבול ישרף מיד. לאור שלשי, האילו ועבר זמן חלולו (ס"ח). מה להלן, נחללני ליום חסון, תיבך לאכילה שריפה. דכמי גבי מילואים וגו' יומר מבשר מילואים וס' (ס"ח). אור של יום הכפורים. לל יום הכפורים (דמ"א ט"ז) לל נעטמו (דמ"א ט"ז).

המפלת אור לשמונים ואחד בכריתות צפרק קמא. דקיימא לן^א ואת תורת היולדת^ב מנלמד שמציאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול שתצא על הלידה שלפני מלאות ועל הלידה שלאחר מלאות קרבן אחד ולא יותר תלמוד לומר זאת שאם ילדה לאחר מלאות כגון שצבזה לקוף שצועיים של נקבה ונתעברה והפילה אס תוך מלאות הפילה נפטרת צפרק אחד ואס לאחר מלאות הפילה כבד נתייבזה צקרבן הראשון קודם לידה שניה ולצפוף מלאות של לידה שניה תצא שתי קרבנות. ואס הפילה ליל של כניסת שמונים ואחד שכבר עברה מלאות שלה אצל עריצי איהה ראיה להצאת קרבן שאין קרבן נשחט צלילה: ציוס הלל מחייבי. שתי קרבנות דלאחר מלאות קרינא ציה וצית שמוני פוטרין אותה צפרקן אחד כדמפרש טעמייהו: מאי שנה אור שמונים ואחד מיום שמונים וא'.

המפלת אור לשמונים ואחד בכריתות צפרק קמא. דקיימא לן^א ואת תורת היולדת^ב מנלמד שמציאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול שתצא על הלידה שלפני מלאות ועל הלידה שלאחר מלאות קרבן אחד ולא יותר תלמוד לומר זאת שאם ילדה לאחר מלאות כגון שצבזה לקוף שצועיים של נקבה ונתעברה והפילה אס תוך מלאות הפילה נפטרת צפרק אחד ואס לאחר מלאות הפילה כבד נתייבזה צקרבן הראשון קודם לידה שניה ולצפוף מלאות של לידה שניה תצא שתי קרבנות. ואס הפילה ליל של כניסת שמונים ואחד שכבר עברה מלאות שלה אצל עריצי איהה ראיה להצאת קרבן שאין קרבן נשחט צלילה: ציוס הלל מחייבי. שתי קרבנות דלאחר מלאות קרינא ציה וצית שמוני פוטרין אותה צפרקן אחד כדמפרש טעמייהו: מאי שנה אור שמונים ואחד מיום שמונים וא'.

תורה אור השלם

- ביום זבחה אכל ונמקרת והפטר עד יום השלישי באש ישרף.
- והנותר מבשר הבית ביום השלישי באש ישרף: ויקרא טו
- והנותר מבשר הבית ביום השלישי באש ישרף: ויקרא טו
- מן הבהמה הטוהרה ומן הבקעה אשר איננה טוהרה וכן העוף וכל אשר רמש על האדמה: בראשית ח
- פי' יהיה כי אש ישרף לא ייהי טהור מקרה קלה וצא אל מחוץ למקנה לא יבא אל מחוץ המקנה: דברים כג א
- ולא דבר שאול מאוקמה ביום ההוא כי אמר מקרה הוא בלתי טהור הוא פי לא טהור: שמואל א כ ב
- כי יאלץ עונף פיק ותבחר לשון ערומים: איוב טו ה
- ישר לבי אמר דעת שפתך פרוה מלה: איוב לג ג
- ותקם רבקה ויערתיך והתרבבנה על הגמלים ותלבנה ארצי האיש ויקח העבד את רבקה ויבא ארצי כי רבקה ויקח משה את אשתו ואת ג'יו וירכבם על ג'ושור ויקח ה'קמה מדרך ירושלים ויקח משה את משה האלדים כ'וד: שמות ד כ

ג'ון הש"ס

ג'ם' שהרי עקב הכתוב. ע"י מדכס רנה ריש פי' אמור:

רבינו חננאל

ועוד יש משנה אחרת כי אור אורתא הוא, התפל בכריתות פ"א המפלת לאור שמונים ואחד וביה פוטרין מן הקרבן וביה מחייבין כו'. פירוש יולדת נקבה שטבלה אחר י"ד וקמה ונתעברה והפילה לילי שמונים ואחד, כלומר שלמו פ' יום ימי טוהרה ובמבוצאי פ' בליה לילי יום פ"א הפילה, ב"ש פוטרין מן הקרבן על זה הנפל שדיו אומרים הקרבן שריפה מביאה על הלידה פוטר היום פ"א נתייבבה בקרבן הלידה וכל מה שהיה מקודם חיוב עליה אותו הקרבן פוטר הנה הלידה וביה אומרים לילי פ"א כיום פ"א הוא חשוב, הלא אם ראת דם לילי פ"א דם נדה הוא ולא דם טוהר, פירוש הנה הלידה היום שיון לטומאה, כי ראייתה לילי פ"א ראייתה יום פ"א שיון לטומאה נדה היא בין ביום בין בלילה, כך אם הפילה לילי פ"א בלילה, וכשם שחייבת קרבן שני במבלת יום פ"א, כך חייבת קרבן שני המפלת לילי פ"א, ומדקאמר ביה מאי שנה אור פ"א מיום פ"א ש"מ אור אורתא הוא ש"מ. ועוד ת"ש דתניא יכול יהא זבה ושלמים נאכל לאור שלישי ורור הוא וכו', ונסיב ליה תלמודא ת"ל והנותר מבשר הובח ביום השלישי באש ישרף, לומר, ביום אתה שורפו ואי אתה שורפו בלילה, ש"מ אור אורתא הוא ש"מ. ואפי' כי פוטרה היא, מיהו לאו מפרשים ראשי ורבי, תיבך נאכלתה בו ביום שנשחטת ובלילה והנותר בבקר ושרף, שנאמר ובשר זבה תרת שלמי ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בוקר דינה להאכל יום שנשחטת בו וכל הלילה, ובקר שהוא תכף לאכילתה, כלומר עכשיו כשנאסר באכילתה היתה שרפתה, והוה וזכתיס נאכלין ליום אחד, וכך וזכתיס נאכלין לשני ימים וליה אחד, שנאמר ביום הקריבו את זבחו ויבא ירכבו, נאכלין בו ביום

המפלת אור לשמונים ואחד בכריתות צפרק קמא. דקיימא לן^א ואת תורת היולדת^ב מנלמד שמציאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול שתצא על הלידה שלפני מלאות ועל הלידה שלאחר מלאות קרבן אחד ולא יותר תלמוד לומר זאת שאם ילדה לאחר מלאות כגון שצבזה לקוף שצועיים של נקבה ונתעברה והפילה אס תוך מלאות הפילה נפטרת צפרק אחד ואס לאחר מלאות הפילה כבד נתייבזה צקרבן הראשון קודם לידה שניה ולצפוף מלאות של לידה שניה תצא שתי קרבנות. ואס הפילה ליל של כניסת שמונים ואחד שכבר עברה מלאות שלה אצל עריצי איהה ראיה להצאת קרבן שאין קרבן נשחט צלילה: ציוס הלל מחייבי. שתי קרבנות דלאחר מלאות קרינא ציה וצית שמוני פוטרין אותה צפרקן אחד כדמפרש טעמייהו: מאי שנה אור שמונים ואחד מיום שמונים וא'.